

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΠΑΤΡΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΝΙΣΤΑΜΕΝΩΝ

Συνοδική Παραίνεσις (γ')
Πρὸς τὸ χριστεπώνυμο Πλήρωμα
τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοδοσίας μας

Ἐν Φυλῇ Ἀττικῆς
τῇ 3ῃ Ὀκτωβρίου 2012 ἐκ.ῆμ.
ᾠ Μνήμη τοῦ Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου

«Τοῦ δὲ πλήθους τῶν πιστευ-
σάντων ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ
ψυχὴ μία» (Πράξ. δ' 32)

**Ἡ οικονομικὴ καὶ κοινωνικὴ κρίσις
καὶ τὸ Κοινωνικὸ ἦθος τῶν Χριστιανῶν**

*Τέκνα Φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας·
Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·*

Ἡμεῖς ἀσπάζομεθα ἐν ἀγίῳ φιλήματι Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Ἐνότητος ἐν Χριστῷ, καὶ Σᾶς χαιρετίζομε γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰ μὲ τὸν ἀποστολικὸν καὶ λειτουργικὸν ἀσπασμό: «Ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ Ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, καὶ ἡ Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶη μετὰ πάντων ὑμῶν»!

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν! Μᾶς ἀξίωσε ὁ Κύριος καὶ ἐφέτος νὰ συγκεντρωθοῦμε, ἐμεῖς οἱ ἐλάχιστοι ἐν Χριστῷ πνευματικοὶ Σας Πατέρες, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων κατὰ τῆς καινοτομίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, στὴν ΛΘ' Συνεδρίασι τῆς Ἱεραρχίας μας (3.10.2012 ἐκ.ῆμ.) καὶ νὰ ἀντιμετωπίσουμε ποικίλα θέματα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κοινότητός μας.

Ἐκφράζομε τὴν εἰλικρινῆ μας εὐχαριστία καὶ εὐγνωμοσύνη πρωτίστως πρὸς τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸν ἕνα καὶ τριαδικὸν Θεὸν μας, γιὰ τὴν ὄντως μεγάλη αὐτῆ δωρεά, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅλους Ἐσᾶς, γιὰ τὶς προσευχάς Σας, οἱ ὁποῖες μᾶς ἐβοήθησαν νὰ συσχεθοῦμε καὶ συναποφασίσωμε κατὰ τὸ θεῖον θέλημα, πρὸς οἰκοδομὴν

τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῆς τῆς δωρεᾶς τῆς Ἀγάπης τοῦ Σωτῆρος μας, ἐπιθυμοῦμε νὰ Σᾶς ἀπευθύνωμε καὶ πάλι λόγον Ἐλπίδος, Παραμυθίας καὶ Οἰκοδομῆς, ἐφ' ὅσον μάλιστα ἡ οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ κρίσις τῆς Πατρίδος μας καὶ τοῦ κόσμου παρατείνεται.

* * *

Πλησιάζει ἡ συμπλήρωσις τοῦ τρίτου ἔτους τῆς βαθεῖας αὐτῆς κρίσεως καὶ τὰ χέρια τῶν νεο-πτώχων καὶ νεο-αστέγων, τὰ ὅποια ἀπλώνονται πρὸς τοὺς Ποιμένες, τὶς Ἐνορίες καὶ τὶς Μονές μας, συνεχῶς αὐξάνονται μαζί με τὴν ἀγωνία γιὰ τὸ αὔριο, γιὰ τὴν ἐπιβίωσι, γιὰ τὰ στοιχειώδη.

Ἡ πραγματικότης αὐτῆ, ἡ ὅποια μᾶς προξενεῖ μεγάλη θλίψι, μᾶς θυμίζει τὴν τόσο κατανυκτικὴν προτροπὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου:

«[Ὅπως ὁ Κύριος καὶ οἱ Μαθηταί, μετὰ τὸν Μυστικὸν Δείπνον, ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν], ἃς ἐξέλθωμεν καὶ ἡμεῖς πρὸς τὰ χέρια τῶν πτωχῶν, διότι αὐτὸς ὁ τόπος εἶναι γιὰ μᾶς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ τὸ πλῆθος τῶν πτωχῶν εἶναι Ἐλαῖαι, αἱ ὅποια ἔχουν φυτευθῆ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ· αὐταὶ σταλάζουν τὸ Λάδι, τὸ ὁποῖον ἐκεῖ [εἰς τὴν συνάντησιν μετὰ τὸν Νυμφίον Χριστόν], θὰ μᾶς εἶναι χρήσιμον...» (PG, τ. 58, στλ. 743-744).

Στὶς προηγούμενες *Παραινέσεις* μας εἶχαμε ἀναφερθῆ στὴν εὐθύνη μας, στὴν συλλογικὴ-ἐνοριακὴ εὐθύνη μας, γιὰ τὴν κρίσι αὐτῆ, ἐφ' ὅσον ὡς Χριστιανοὶ δὲν λειτουργοῦμε κοινοτικά, ὥστε νὰ φανερώνωμε τὸ Μυστήριον τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον.

Εἶναι λοιπὸν εὐκαιρία, ἰδιαίτερος τώρα, ὄχι γιὰ μία παθητικὴ αὐτοκριτικὴ, ἀλλὰ γιὰ μία ἐνεργητικὴ αὐτογνωσία, ὥστε νὰ ἀλλάξῃ ριζικὰ ἡ κοινωνικὴ συμπεριφορὰ μας, με κέντρο πάντοτε τὴν Ἐνορία καὶ με περιφέρεια συνεχῶς διευρυνομένη, ὥστε τὸ ἐνδιαφέρον μας γιὰ τὸν Ἄλλοτὸν Ἀδελφὸ μας νὰ μὴν ἔχη στατικὸ, ἀλλὰ δυναμικὸ χαρακτῆρα.

Ὁφείλομε νὰ ἐργαζώμεθα συνεχῶς στὴν καλλιέργεια μιᾶς *συλλογικῆς κοινωνικῆς συνειδήσεως* ὅχι ἀφηρημένης καὶ ἀσαφοῦς, ἀλλὰ συγκεκριμένης καὶ χειροπιαστῆς, ἃν θέλωμε νὰ ἀσκοῦμε ὑπεύθυνα τὴν θεόδοτη ἐλευθερία μας καὶ νὰ εἴμεθα καλοὶ οἰκονόμοι τῶν δωρεῶν τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ πολῖτες με εὐθύνη καὶ σοβαρότητα.

Τοῦτο σημαίνει πρακτικά, νὰ προτιμᾶται καὶ νὰ προτάσεται πάντοτε τὸ καλὸ καὶ τὸ συμφέρον τοῦ συνόλου σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, με θυσιαστικὴ διάθεσι, με εὐαγγελικὴ αὐταπάρνησι καὶ χριστο-κεντρικὸ Ἐθελοντισμὸ.

Δέν πρέπει ποτέ νά λησμονῆται ἀπό τούς Χριστιανούς, ὅτι πρῶτος καί αὐθεντικὸς Ἐθελοντῆς ὑπῆρξε ὁ Σωτήρας μας Χριστός, ὁ Ὅποιος διεκήρυττε ὅτι «οὐκ ἦλθον διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν μου λύτρον ἀντὶ πολλῶν» (Ματθ. κ' 28).

Ὁ Κύριός μας μὲ τὴν ἐκούσια Κένωσι, Πτωχεΐα καὶ Θυσία Του γιὰ τὴν σωτηρία τοῦ κόσμου, ἀνεδείχθη σὲ αἰώνιο καὶ ἀπαράμμιλο πρότυπο Ἐθελοντισμοῦ καὶ προτρέπει τούς Χριστιανούς νὰ Τὸν μιμηθοῦν, δηλαδὴ νὰ προσφέρουν τὰ Χαρίσματά τους γιὰ νὰ σπογγίσουν δάκρυα, νὰ ἐπουλώσουν πληγές, νὰ διακονήσουν τὸν πάσχοντα ἄνθρωπο, τὸν πτωχό, τὸν ἄστεγο, τὸν ἀσθενῆ, τὴν χήρα, τὸν πεινασμένο, τὸν γυμνό, τὸν φυλακισμένο...

Ἡ ἐθελοντικὴ προσφορὰ στοὺς ἀναξιοπαθοῦντας μᾶς καθιστᾷ θεοὺς κατὰ χάριν: «γενοῦ τῷ ἀτυχοῦντι θεός, τὸν ἔλεον τοῦ Θεοῦ μιμούμενος», μᾶς διδάσκει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεολόγος (PG τ. 91, στλ. 769Α).

* * *

Στις Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἔχομε μία πολὺ χαρακτηριστικὴ εἰκόνα μιᾶς χριστιανικῆς κοινωνίας μὲ *συλλογικὴ συνείδησι*:

«Τοῦ δὲ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδιά καὶ ἡ ψυχὴ μία, καὶ οὐδὲ εἷς τι τῶν ὑπαρχόντων αὐτῷ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι, ἀλλ' ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά»· «οὐδὲ γὰρ ἐνδεής τις ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς· ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον, πωλοῦντες ἔφερον τὰς τιμὰς τῶν πιπρασκομένων, καὶ ἐτίθουν παρὰ τοὺς πόδας τῶν Ἀποστόλων· διεδίδδοτο δὲ ἐκάστῳ καθότι ἂν τις χρειὰν εἶχε» (Πράξ. δ' 32 καὶ 34-35).

Καρπὸς εὐλογημένος τῆς Ἀγάπης, τῆς Καινῆς Ἐντολῆς, εἶναι ἡ ἔνωσις τῶν Χριστιανῶν σὲ μιὰ καρδιά καὶ ψυχὴ· καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνώσεως εἶναι τὸ «ἅπαντα κοινά», πρὸς κοινὴν χρῆσιν καὶ ἀνακούφισιν τῶν ἐνδεῶν· οἱ ἔχοντες δὲν ἦσαν *κατέχοντες*, δὲν θεωροῦσαν τίποτε ἰδικόν τους, ἦσαν μόνον διαχειρισταὶ τῶν ἀγαθῶν τοῦ Θεοῦ καὶ πάλι ὄχι ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ διὰ μέσου τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῶν πνευματικῶν Πατέρων τους.

«Καὶ Χάρις τε μεγάλη ἦν ἐπὶ πάντας αὐτοὺς» (Πράξ. δ' 33). Καὶ ἡ Χάρις τοῦ Κυρίου μας ἐξεχέετο σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς ἀφθόνως, ὥστε νὰ εἶναι δυνατοὶ καὶ ἐλεύθεροι στὴν ἀμοιβαία ἀγάπη, τὴν ὁμόνοια, τὴν ἀκτημοσύνη καὶ τὴν βίωσι τοῦ «ἦν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά».

* * *

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά·

Θερμὴ πατρικὴ παράκλησι καὶ προτροπὴ ἀπευθύνομε στὴν ἀγάπη Σας. Οἱ μὲν Ποιμένες νὰ ἐργάζωνται ἀνυστάκτως γιὰ τὴν καλλιέργεια αὐτοῦ τοῦ *Κοινωνικοῦ Ἰθθους* τῶν Χριστιανῶν, τῆς *συλλογικῆς* κοινω-

νικῆς συνειδήσεως· οἱ δὲ Χριστιανοί μας νὰ ἐμβαθύνουν συνεχῶς στὴν Κοινωνικὴ Εὐθύνη τους, νὰ καθιστοῦν ὅ,τι τοὺς ἔχει δοθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸ «κοινόν», νὰ τὸ μοιράζονται μὲ τοὺς ἄλλους «καθότι ἂν τις χρεῖαν ἔχει».

Ἡ ἀμέλεια, ἡ ἀδιαφορία, καὶ ἡ ἐπάρατος φιλαυτία, τὰ ὁποῖα ὀδηγοῦν στὸ «ἀκοινωνήτον», καθιστοῦν τὸν Χριστιανὸν «ἀλλότριον τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου»· «τοῦτό ἐστιν ᾧ ἐξισοῦσθαι δυνάμεθα τῷ Θεῷ: τὸ ἐλεεῖν καὶ οἰκτεῖρειν· ὅταν οὖν τοῦτο μὴ ἔχωμεν, τοῦ παντὸς ἀπεστερήμεθα»· «ὁ πτωχῷ κοινωνήσας, εἰς τὴν μερίδα τοῦ δι' ἡμᾶς πτωχεύσαντος ἑαυτὸν καταστήσει» (Ἁγίου Εἰρηναίου, Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου, Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης, PG τ. 91, στλ. 765-769).

Κλείνομε τὶς ταπεινές μας παραινέσεις, μὲ τὴν ὑπόμνησι τῆς ἀποστολικῆς παροτρύνσεως, γιὰ τὶς κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις τῶν εὐσεβῶν:

«Ἡ φιλαδελφία μενέτω τῆς φιλοξενίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· μιμησθεσθε τῶν δεσμίων, τῶν κακουχουμένων· τῆς δὲ εὐποιΐας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός» (Ἐβρ. ιγ' 1-3 καὶ 16).

Μὴ λησμονῆτε τὴν ἀγαθοεργία καὶ τὴν μεταδοτικότητα («κοινωνίαν»), μὲ τὶς ὁποῖες συμμετέχουν καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ πρωτίστως οἱ Ἄλλοι, στὰ ἀγαθὰ Σας!...

Μὲ τὸ ὄραμα αὐτὸ μιᾶς Συλλογικῆς Κοινωνικῆς Συνειδήσεως, μακρὰν τῆς ἐπανάπαυσης, τοῦ συμβιβασμοῦ, τῆς συντήρησης, τῆς παθητικότητος, τῆς μιζέριας καὶ τῆς ἐσωστρέφιας, θὰ ἀποδεικνύωμε τὴν ἀθηντικότητα μας, θὰ δίδωμε μαρτυρία τῆς Ἀναστάσεως, θὰ μεταγγίζωμε Ἐλπίδα στὸν Κόσμο γιὰ τὸ πρόσκαιρο παρὸν καὶ τὸ αἰώνιο Μέλλον.

Εἴθε ἡ εὐλογία τῆς Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τῇ δυνάμει τοῦ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, νὰ μᾶς διατηροῦν στὴν θεοποιὸ Κοινωνία μὲ τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἀμήν!

Διὰ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῶν Ἐνισταμένων

Ὁ Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος
† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Γραμματεὺς
† Ὁ Γαρδικίου Κλήμης